

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.

Titel: Udrag fra Drøm og Virkelighed

Citation: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 64. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726069298240/facsimile.pdf> (tilgået 05. december 2021)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

Beundring og Æmhed, siden for min Modbydelighed. Nu var det blegt og roligt, og erindrede mig om hine tidligere Følelser. »Tilgiv mig!« hviskede jeg sagte: »tilgiv mig min Vildfarelse! Jeg meente det godt!« – Jeg tog hendes Haand. – Hun slog Øinene op, og sagde: »Godnat! lad mig sove i Fred!« – Laura var imidlertid kommen tilbage. Hun bød den Syge et Bæger. Lise drak nogle Draaber, trykkede, idet hun berørte Bægeret, Lauras Haand, og sagde: »Gud signe Dig!« Derpaa lukkede hun Øinene, og faldt tilbage i sin Dvale. – Jeg fulgte Laura hen til Vinduet, og sagde med sagte Røst: »Min Laura, jeg staaer for Dig som en Synder. Lov mig, ikke at dømme mig uhørt, men tillad, at jeg under fire Øine maa bekjende Alting for Dig. Maa-skee vil Du da undskylde og tilgive mig.« – »Kjære Julius!« svarede hun: »Det har Du gjort! Erindrer Du ikke vor Samtale den Nat, Du var saa syg?« – »O Gud!« udbød jeg: »Hiint lyksalige Øieblik, var det da ikke et Spil af min Phantasie? Har virkelig en saa velgjørende Sandhed blandet sig i min Feberdrøm? De søde Ord, som lode fra Dine Læber.« »Kom fra mit inderste Hjerter,« sagde Laura, afbrydende mig: »Men Intet mere herom i dette Øieblik! Imorgen sees vi. Tillad mig at blive her i Nat!« – »Hvorledes?« udbød jeg: »Du vil blive her alene?« – »Nei,« svarede hun: »Pigen vaager tillige med mig.« – Forgjæves bad jeg om at maatte gjøre hende Selskab. Hun erindrede mig om min nylig overstandne Sygdom, og bad mig med saa megen Æmhed om at skaane min Helbred, at jeg maatte give efter. Jeg gik endnu et Øieblik hen for Lises Seng. »Far hen i Fred!« hviskede jeg, og forlod Kammeret. I den forreste Stue sad min Onkel med Fredrik paa sit Knæ. »Jeg er Din Bedstefader,« sagde han til Drengen: »Du skal komme hjem til mig. Vi skal lege sammen.« –

Vi sagde nu Laura Godnat, og fjernede os. Min Onkel gav strax en nyt Beviis paa sin indre Sjaeleglæde, ved at give Pigen, der lyste os ned, saa store Drikkepenge, at hun tabte Lyset af Forundring. Paa Hjemveien gav han Almisse til alle de Fattige, vi traf paa vor Vei. Forresten talte han intet Ord, og vi Andre heller ikke. Da vi kom til et Sted, hvor Vilhelms Vei skilte sig fra vor, vilde han forlade os, men min Onkel forhindrede det, og bad ham følge hjem med os. – »I den bedste Viin fra min Kjælder,« sagde han, »ville vi drikke min Datters Skaal med hinanden.« – Den gamle G. kom med en ængstelig Mine ud mod os, saa snart vi vare traadte ind i Porten; men neppe saae han min Onkels Ansigt, førend ogsaa hans Mine oplaredes. »Giv mig

Haanden, gamle trofaste Ven,* raabte min Onkel, »og hjælp mig at helligholde en lille Fest til min herlige Datters Ære.» – Han kaldte paa sin Tjener, der havde erhvervet sig et eget Talent til at udrette Alting efter sin Herres Ønsker, og meget snart var et festligt lille Bord dækket, og en nydelig Anretning bragt tilveie.

Da nu min Onkel, Vilhelm, den gamle G. og jeg sad sammen ved Desserten, og den ypperlige Viin havde aabnet vore Hjerter, spurgte jeg Vilhelm, hvoraf han vidste, at Laura var hos Lise? – »Det synes virkelig,* sagde jeg smilende, »som om Du var min Kones Fortrolige.* – »Saamænd,* svarede han: »En Confidents utaknemmelige Rolle har jeg rigtig spillet her i Huset. Baade Mand og Kone have ladet mig gaae deres Ærinder, uden at være mig meget hengivne for min Umage. Ogsaa maa jeg tilstaae, at jeg just ikke staaer med Palmer i Hænderne ved denne Leilighed.* Paa vore indstændige Bønner tog han Ordet og sagde:

»Hvad jeg har at fortælle, begynder med et Slags Skriftemaal: Du veed selv, Julius, og Du veed det af min egen Mund, at jeg elskede Din forlovede Brud, og fandt det afskyeligt, at hun skulde binde sin Skjæbne til Din, uden at vide den Forbindelse, hvori Du levede med en Anden. I min Fortvivlelse herover, havde jeg, uden dog egentlig at have nogen Plan, en Samtale med Laura, hvori jeg halvveis tilstod hende min Kjærlighed, og i det Anfald af Skinsyge, som hendes Ord ved denne Leilighed opvakte hos mig, fortalte jeg hende Din Ungdoms Historie, som Ingen kjendte bedre end jeg, der allerede dengang var Din Fortrolige. Men neppe var denne Beretning undsluppen mine Læber, før jeg inderlig fortrød hvad jeg havde gjort, thi Synet af Lauras Smerte derover hævnede i dette Øieblik den Synd jeg havde begaaet mod min Ungdomsven. Et Par Dage efter sagde hun til mig at hun med egne Øine vilde see Dine Børn og deres Moder. Jeg forestillede hende, hvilket Optrin et Besøg af hende vilde forvolde i Lises Tilflugtssted, hvilket Indtryk en saadan Begivenhed vilde gjøre paa Dig. Hun svarede, at hun naturligviis vilde være ukjendt. »Vi have her i Huset,*» sagde hun, »en Sømandsdragt, som min Fætter i sin Opvæxt har brugt paa en Maskerade. Den kan jeg let forskaffe mig ganske ubemærket.*» En hemmelig Gang med Laura var alt for piquant for mig, til at jeg skulde forsømme en saadan Leilighed. Vi aftalte altsaa det Fornødne, og næste Aften fulgte jeg hende i hendes Forklædning ud til Lise, hos hvem jeg udgav mig for en yngre Læge,